

XI

Кратък алармен писък извика Прот в командните помещения.

– Какво става? – попита той, след като влезе в тях.

– Затруднения с комуникационните устройства за връзка на големи разстояния – съобщи му дежурният офицер.

– Какви затруднения?

– Не можем вече да установим комуникационна връзка с космическите кораби, идващи след нас. Компютърните програми изчезнаха от нашите комуникационни устройства. Няма ги вече!

– Това е невъзможно! – Прот завъртя учудено глава. – Нали имаме няколко безопасно съхранени резервни копия.

Дежурният офицер безсилно завъртя глава:

– Виж какво направи този – каза той с уморен глас и показа двадесет и пет годишния Як, който оправдателно разпери ръце:

– Ами, съвсем случайно унищожих само част на едното от копията на комуникационната програма.

– Прот все още гледаше недоверчиво.

– Как ти дойде нещо такова на ум?

– Вчера, докато работех по проучванията на кодовете за безопасност на комуникационния трансфер, ми се обади Зоки.

– Кой Зоки? – в гласа на Прот нетърпението ставаше все по-остро.

– Зоки, моят приятел тихон от планетарния компютър.

– Тихон от планетарния компютър?

– Да, и след това разговаряхме за тези комуникационни компютърни програми и докато ние двамата разсъждавахме върху възможните решения, неочаквано получих интересно решение с различно кодиране. В научно отношение такава идея при всички положения е добро постижение.

– И защо след това изтри част от копието?

– Въмъкнах още няколко интересни решения, съвсем добри, но за нещастие те активирали изтриването на програмата, което забелязах прекалено късно.

– Така значи! – Прот гледаше ту младия учен, ту другите, неспокойно прескачайки от една възможност на друга. – А какво стана с останалите копия?

– Дежурният офицер посочи момчетата край холодисплея:

– На всички тези вчера им проблеснали такива идеи и всички веднага се хванали на работа.

– Толкова необикновена случайност – Прот с недоверие въртеше глава. – И какво, всички ли сте разговаряли със своите тихони преди това?

Смутените лица на младите изследователи побледняха. Един след друг бавно кимаха в потвърждение.

– Какво, това не е ли малко странно? – дежурният офицер с тягостно чувство гледаше Прот. – Това не може да бъде случайност!

На челото на Прот избиха капчици пот:

– Значи, отсега сме оставени сами на себе си!